Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: ”Valdemar Seier”, i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558796480/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Hvad, hvorledes? til mig?« spurgte Erkebispen og studsede.

Broder Gunner smilede venlig og vedblev, og nu fulgde Ord for Ord den kjærlige Berømmelse over den fromme Erkebisps Lærdom og Forfarenhed i boglige Konster, om hvorledes han havde reist gjennem Frankerig, Italien og England og læst aabenbarlig og med stor Ære ved fremmede Universiteter og Skoler; om hans Rigdom og gudfrygtige Rundhed til Kirkernes Forbedring og Underholdning; om de herlige og nyttelige Bøger, han havde skrevet; om hans Flittighed i at fordre og forfremme den christelige Religion – kort, hele det udødelige Minde, den trofaste Saxo i Fortalen til sin Krønike har reist for Erkebisp Andreas.

Over denne sanddrue Lovtale, som Gunner med inderlig Glæde læste, rullede Glædens og Taknemmelighedens Taarer stille ned i den fromme Erkebisps Skjæg, og uden at huske paa sit Digt eller bekymre sig om selv at forstyrre Saxo i dets Læsning, foer Hr. Andreas pludselig op fra Bænken og faldt den forbausede Saxo om Halsen.

»Hvad er det? ærværdige Herre! – spurgte Saxo – hvi favner I mig saa heftigt og med Taarer, som Kong Knud favnede Valdemar ved Blodgildet i Roskild?«

»I har beskæmmet mig med eders Lovtale, kjære trofaste Ven! – sagde den bevægede Erkebisp – jeg er langt fra at være den Mand, I saaledes priser: Gud veed det bedre; mit Hjerte er ikke reent for daarlig Smitte af denne Verdens Begjering og Forfængelighed. Spørg kun Mester Harpestræng – der sidder han og laborerer for mig igjen – han kan vidne, jeg har et hidsigt blod, som han neppe med alle sine kjølende Urtedrikke kan holde tilbage inden Hudens naturlige Grændser. – Og selv i dette Øieblik, da jeg hører mig berømmet for Efterverdenen af eders udødelige Pen, som et Mønster paa Gudsfrygt og Selvfornægtelse, sidder jeg skammelig her og glæder mig iløn over forfængelig Ære og over hvad Efterverdenen vil sige om det Digt, I der læser, som maaskee er fortæret af Rust og opædt af Møl, naar eders Krønike endnu med ufortjent Ære nævner mit Navn blandt Kongers og Fyrsters.«

»Intet sandere Ord staaer i min Krønike, end hvad jeg i min dristige Tilegnelse har sagt om Eder, ærværdige Herre!« svarede Saxo og besindede sig. »Men hvorledes forglemmer jeg mig – vedblev han forvirret og reiste sig – har jeg ikke sat mig selv og ladet Eder staae.«

Førend Erkebispen nu havde føiet ham og taget Sæde i Lænestolen